

Sygn. akt II K 385/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Otwocku II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Konrad Bronowski

Protokolant: Sekr.sąd. Anna Bodalska-Krydowska

przy udziale Zuzanny Cupryk, Weroniki Masny – Majewskiej, Roberta Pyszniaka - Prokuratorów Prokuratury Rejonowej w Otwocku

przy udziale I. K. – oskarżycielki posiłkowej

po rozpoznaniu w dniach 27 kwietnia, 8 czerwca, 11 grudnia 2015 roku, 15 lutego, 4 kwietnia 2016 roku na rozprawie sprawy **P. J.**

syna E. i A. z d. W., urodzonego w dniu (...) w O.

oskarżonego o to, że w dniu 26 kwietnia 2014r. na ul. (...) w K., woj. (...), nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, określone w art. 26 ust. Prawa o ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki A. (...) o nr rej. (...), na skutek nie zachowania szczególnej ostrożności podczas dojeżdżania do oznakowanego przejścia dla pieszych przy ul. (...) oraz nie ustąpienia pierwszeństwa pieszej I. K., która przechodziła po oznakowanym przejściu dla pieszych z lewej strony na prawą stronę patrząc w kierunku ruchu pojazdu, doprowadził do jej potrącenia w wyniku czego I. K. doznała obrażeń ciała w postaci złamania panewki prawego stawu biodrowego, zaklinowanego, stabilnego złamania kości kulszowej po stronie prawej i złamania kości łonowej, powodujących rozstrój zdrowia poszkodowanej na czas powyżej 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 k.k., tj. o czyn z art. 177 § 1 k.k.

I. na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. i art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne wobec oskarżonego P. J. warunkowo umarza na okres próby 1 (jednego) roku;

II. na podstawie art. 67 § 3 k.k. orzeka od oskarżonego P. J. na rzecz pokrzywdzonej I. K. kwotę 15.000 (piętnastu tysięcy) złotych tytułem zadośćuczynienia, płatne w terminie 21 (dwudziestu jeden) dni od uprawomocnienia się wyroku;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. B. kwotę 756 (siedmuset pięćdziesięciu sześciu) złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu na rzecz oskarżycielki posiłkowej I. K., którą poleca wypłacić po powiększeniu o podatek od towarów i usług;

IV. zasądza od oskarżonego P. J. na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 60 (sześćdziesięciu) złotych, oraz obciąża pozostałymi kosztami procesu do kwoty 800 (ośmuset) złotych, w pozostałym zakresie zwalnia oskarżonego P. J. od ponoszenia kosztów sądowych, wydatki przejmując na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt II K 385/14

UZASADNIENIE

Na podstawie ujawnionego w toku przewodu sądowego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

P. J. w dniu 26 kwietnia 2014 roku około godz. 11:40 w K. ulicą (...) kierował samochodem osobowym marki A. (...) o nr rej. (...) jadąc w kierunku O.. Tego dnia było całkowite zachmurzenie, padał deszcz. P. J. poruszał się z prędkością wynoszącą 50 km/h po mokrej nawierzchni asfaltowej. Dojeżdżając na wysokość posesji oznaczonej numerem (...) P. J. potrącił przechodzącą z lewej na prawą stronę ulicy dla kierunku jazdy oskarżonego przez przejście dla pieszych I. K.. W wyniku wypadku I. K. doznała obrażeń ciała w postaci złamania panewki prawego stawu biodrowego, zaklinowanego, stabilnego złamania kości kulszowej po stronie prawej i złamania kości łonowej. Powyższe obrażenia spowodowały u pokrzywdzonej rozstrój zdrowia i naruszenie czynności narządów ciała na czas powyżej 7 dni.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: wyjaśnień oskarżonego P. J. (k. 35, k. 148v), zeznań pokrzywdzonej I. K. (k. 18v-19, k. 148v-149), zeznań świadka U. W. (k. 15v, k. 149-150), protokołu badania (k.2), świadectwa wzorcowania (k.3), protokołu oględzin miejsca (k. 4-5), protokołu oględzin pojazdu (k. 6-7), opinii biegłego lekarza (k. 29, 112-117), płyty z dokumentacją fotograficzną (k.37), opinii biegłych z zakresu ruchu drogowego i medycyny sądowej (k. 203-209, k. 228-230).

Oskarżony P. J. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia w których podał, że pokrzywdzona nie przechodziła po przejściu dla pieszych tylko po nim przebiegała. W czasie zdarzenia padał intensywny deszcz. Oskarżony był u pokrzywdzonej w szpitalu i przeprosił pokrzywdzoną.

Przesłuchany na rozprawie oskarżony przyznał się do potrącenia pokrzywdzonej i złożył wyjaśnienia w których podał, w dniu zdarzenia padał deszcz, bus stał przy pasach po jego lewej stronie. Oskarżony nie był w stanie zobaczyć czy ktoś jedzie, uciekając potrącił pokrzywdzoną. Jechał z prędkością ok. 50 km/h.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie, w jakim przyznaje się do zarzucanego mu czynu, w tym zakresie jego wyjaśnienia korespondują z opiniami biegłych i zeznaniami świadków, a nie sposób przyjąć, że bezpodstawnie przyznaje się do zarzucanego mu czynu jedynie w celu skierowania wobec niego postępowania karnego. W zakresie, w którym oskarżony wyjaśnił, iż pokrzywdzona przebiegała przez pasy sad odmówił przyznania wyjaśnieniom oskarżonego waloru wiarygodności, bowiem nie znajdują potwierdzenia w opinii biegłych z zakresu ruchu drogowego i medycyny sądowej.

Oskarżony nie był karany (k. 202), figuruje w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego (k.30-31, k. 63, k. 121-122).

W zakresie ustaleń dotyczących obrażeń ciała doznanych przez pokrzywdzoną I. K. Sąd oparł się na opinii biegłego lekarza chirurga F. W. (k. 29, k. 112-117), opinia ta jest jasna, pełna, nie ma w niej wewnętrznych sprzeczności. Została wydana na podstawie akt sprawy i zgromadzonej w nich dokumentacji lekarskiej. Zgodnie z opiniami pokrzywdzona odniosła w wyniku wypadku z udziałem oskarżonego obrażenia skutkujące naruszeniem czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni.

Sąd rozstrzygając sprawę oparł się na wspólnej opinii biegłych z zakresu ruchu drogowego J. S. oraz z zakresu medycyny sądowej P. K., uznając, iż zarówno opinia podstawowa jak i uzupełniająca są one jasne, pełne, spójne, nie ma w nich wewnętrznych sprzeczności (k. 203-209, 228-230).

Sąd zważył co następuje.

W ocenie Sądu oskarżony P. J. swoim zachowaniem wypełnił znamiona przestępstwa określonego w art. 177 § 1 k.k., zgodnie z którym to przepisem odpowiedzialności karnej podlega kto, naruszając, chociażby nieumyślnie, zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, powoduje nieumyślnie wypadek, w którym inna osoba odniosła obrażenia ciała określone w art. 157 § 1 k.k., na okres powyżej siedmiu dni.

W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie zaistniał związek przyczynowy pomiędzy następstwem rzeczowym skutku, w postaci wypadku drogowego, z poprzedzającym go naruszeniem przez oskarżonego przepisów o ruchu drogowym.

Oskarżony P. J. naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym określone w art. 26 ust. 1 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku prawo o ruchu drogowym, zgodnie z którym to przepisem kierujący pojazdem, zbliżając się do przejścia dla pieszych, jest obowiązany zachować szczególną ostrożność i ustąpić pierwszeństwa pieszemu znajdującemu się na przejściu.

Sąd rozstrzygając sprawę uznał za częściowo wiarygodne zeznania pokrzywdzonej I. K., uznając je za wiarygodne w części w której pokrzywdzona wskazała, iż wchodząc na pasy widziała nadjeżdżający samochód, który uderzył w nią kiedy jeszcze znajdowała się na przejściu dla pieszych, jak również w zakresie doznanych przez nią obrażeń ciała. Natomiast w zakresie dotyczącym warunków pogodowych, w tym stwierdzenia pokrzywdzonej, że tego dnia padała mżawka, Sąd odmówił wiarygodności zeznaniom świadka, bowiem z protokołu oględzin miejsca wypadku, wynika, iż tego dnia miały miejsce intensywne opady deszczu.

Walor wiarygodności Sąd przyznał zeznaniom świadka U. W., która była bezpośrednim świadkiem zdarzenia. Relacja świadka jest jasna, spójna, adekwatna do udziału w sprawie. U. W. widziała całe zdarzenie, poruszała się swoim samochodem z przeciwnego kierunku ruchu. W swojej relacji świadek wskazała, że pokrzywdzona poruszając się po pasach, gdy zobaczyła nadjeżdżający samochód zaczęła biec, oskarżony po uderzeniu w pokrzywdzoną wpadł w poślizg i zjechał na pas ruchu świadka. W ocenie świadka oskarżony nie miał możliwości uniknięcia wypadku.

Jako wiarygodne Sąd uznał zeznania świadka M. K., pracującej w kwiaciarni przy której miało miejsce potrącenie pokrzywdzonej. Relacja świadka jest jasna, spójna, adekwatna do udziału w sprawie. Świadek co prawda nie widziała samego momentu potrącenia, nie mniej jednak w swojej relacji wskazała na okoliczności bezpośrednio po zdarzeniu, wskazała, że przykryła pokrzywdzoną przed deszczem, wskazała na powypadkowe położenie pokrzywdzonej na jezdni.

Walor wiarygodności Sąd przyznał zeznaniom świadka D. P., siostry pokrzywdzonej. Świadek nie była bezpośrednim świadkiem wypadku, na miejsce przybyła już po wypadku, w swojej relacji świadek podała, że po wypadku oskarżony wraz z żoną pojechał do szpitala do pokrzywdzonej. W ocenie Sądu relacja świadka jest jasna, adekwatna do udziału w sprawie.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka I. J., żony oskarżonego, mając na względzie, że nie była bezpośrednim świadkiem wypadku, na miejsce przyjechała po telefonie oskarżonego. Wspólnie z oskarżonym pojechała do szpitala, żeby zobaczyć jaki jest stan pokrzywdzonej.

Zeznania świadków M. K., D. P. oraz I. J., pomimo, iż zostały przez Sąd uznane za wiarygodne, nie przyczyniły się do ustalenia stanu faktycznego i rozstrzygnięcia sprawy, gdyż osoby te nie widziały bezpośrednio zdarzenia i nie miały bezpośredniej wiedzy co do jego przebiegu.

Sąd uznał za wiarygodne zgromadzone w sprawie dokumenty. Sąd uznał, że nie budzą one wątpliwości co do ich wiarygodności oraz treści, w związku z tym oparł się na nich rozstrzygając sprawę.

Rozstrzygając sprawę Sąd oparł się na wspólnych pisemnych opiniach biegłych z zakresu ruchu drogowego i medycyny sądowej J. S. oraz P. K.. W swoich opiniach biegli wskazali, że materiał zawarty w aktach sprawy nie pozwala na sporządzenie pełnej rekonstrukcji wypadku, pozwala jednak na udzielenie odpowiedzi na pytania Sądu w ograniczonym zakresie, na podstawie możliwej do wykonania ograniczonej analizy sytuacyjnej, po przyjęciu założeń na podstawie dowodów osobowych. Na podstawie dokumentów z akt sprawy oraz po przeprowadzeniu możliwej do wykonania analizy sytuacyjnej i analizy czasowo –przestrzenno-ruchowej, przy założeniach opartych na danych wynikających z dowodów osobowych biegli wskazali, że nie jest możliwe jednoznaczne ustalenie prędkości, z jaką poruszał się oskarżony, natomiast do analizy przyjęto podawaną przez oskarżonego prędkość 50 km/h. W takiej analizie biegli wskazali, że z nieznanymi przyczynami oskarżony opóźnił manewr hamowania i nie zachował szczególnej ostrożności dojeżdżając do oznakowanego przejścia dla pieszych, czym spowodował stan zagrożenia na drodze. Biegli wskazali, że oskarżony poruszając się z deklarowaną przez niego prędkością dysponował odpowiednim odcinkiem drogi pozwalającym na zatrzymanie pojazdu bez potrącenia pieszej, zarówno w sytuacji gdy pokrzywdzona

przechodziła przez przejście jak i gdyby przez przejście przebiegała; Sąd miał również na względzie, że biegli nie ustalili jednoznacznie, czy pokrzywdzona wchodząc na przejście należycie upewniła się, czy może bezpiecznie przejść, i że jest to ewentualne naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym z jej strony, które jednak nie miało wpływu na zaistnienie wypadku.

Uzupełniając opinię biegli podtrzymali wnioski opinii zasadniczej, wskazali, że nie jest możliwe ustalenie na podstawie obrażeń pokrzywdzonej prędkości z jaką oskarżony poruszał się przed zdarzeniem, jednocześnie uzasadniając swoje stanowisko wskazali, że nawet przy zmienionych założeniach co do okoliczności wejścia na przejście dla pieszych pokrzywdzonej, wyłączną przyczyną powstania wypadku jest nieprzestrzeganie zasad i przepisów ruchu drogowego oraz niewłaściwa technika i taktyka jazdy oskarżonego.

Ujawniony w sprawie wiarygodny materiał dowodowy, w szczególności opinie biegłych poparte zeznaniami pokrzywdzonej i świadków, pozwalają stwierdzić, iż do zderzenia pojazdu kierowanego przez oskarżonego P. J. z poruszającą się po przejściu dla pieszych pokrzywdzoną I. K. doszło w wyniku nie zastosowania się przez oskarżonego do zasad ruchu drogowego, który z nieuzasadnionych przyczyn opóźnił manewr awaryjnego hamowania, dysponując odcinkiem drogi pozwalającym w warunkach zdarzenia na bezpieczne zatrzymanie pojazdu. Oskarżony zgodnie z art. 26 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym miał obowiązek zachowania szczególnej ostrożności zbliżając się do przejścia dla pieszych, czego nie uczynił, co spowodowało, że nie wykonał manewru awaryjnego hamowania, który pozwoliłby na uniknięcie kolizji z pieszym.

Konsekwencją naruszenia przez oskarżonego dyspozycji wskazanego przepisu skutkowało powstaniem u pokrzywdzonej obrażeń ciała skutkujących naruszeniem czynności narządów ciała na czas powyżej siedmiu dni, co na podstawie dokumentacji lekarskiej zostało ustalone w opinii biegłego lekarza, na której Sąd oprął się rozstrzygając sprawę.

Zgodnie z art. 9 § 1 k.k. czyn zabroniony popełniony jest umyślnie, jeżeli sprawca ma zamiar jego popełnienia, to jest chce go popełnić albo przewidując możliwość jego popełnienia, na to się godzi, natomiast zgodnie z art. 9 § 2 k.k. czyn zabroniony popełniony jest nieumyślnie, jeżeli sprawca nie mając zamiaru jego popełnienia, popełnia go jednak na skutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach, mimo że możliwość popełnienia tego czynu przewidywał albo mógł przewidzieć.

W ocenie Sądu z okoliczności sprawy wynika, iż oskarżony w sposób nieumyślny naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym. W ocenie Sądu okoliczności sprawy nie wskazują, aby oskarżony chciał lub godził się na popełnienie czynu z art. 177 § 1 k.k., natomiast jak to wynika z opinii biegłych z zakresu ruchu drogowego i medycyny sądowej nie zachował on zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, co było przyczyną potrącenia pieszej i spowodowania u niej obrażeń ciała.

Biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności zdarzenia z dnia 26 kwietnia 2014 roku Sąd przyjął, iż oskarżony nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a konsekwencją tego zachowania było doprowadzenie w sposób nieumyślny do wypadku, w którym pokrzywdzona odniosła obrażenia ciała skutkujące naruszeniem czynności narządu ciała na okres powyżej 7 dni, co oskarżony mógł przewidzieć i powinien zdawać sobie sprawę, że naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym polegające na nie zachowaniu szczególnej ostrożności przy zbliżaniu się do przejścia dla pieszych może doprowadzić do wypadku. W ocenie Sądu bez naruszenia przez oskarżonego zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym do wypadku nie doszłoby.

W związku z powyższym Sąd uznał winę oskarżonego za udowodnioną i nie budzącą wątpliwości i przypisał mu popełnienie czynu określonego w art. 177 § 1 k.k. poprzez nieumyślne naruszenie przepisów prawa o ruchu drogowym w zakresie bezpieczeństwa w ruchu lądowym i nieumyślne spowodowanie wypadku drogowego.

Dokonując stopnia społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez P. J., Sąd miał na względzie rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę

naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

W ocenie Sądu zachowanie oskarżonego nie cechowało się szczególnie znacznym stopniem społecznej szkodliwości. Sąd miał na względzie, że oskarżony nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, dotyczące obowiązków kierującego pojazdem w rejonie przejścia dla pieszych, przez co nieumyślnie spowodował wypadek, w którym pokrzywdzona odniosła obrażenia skutkujące naruszeniem czynności narządów ciała na okres powyżej siedmiu dni w rozumieniu art. 157 § 1 k.k., dodatkowo do zdarzenia doszło w trudnych warunkach atmosferycznych, nie ujawniły się okoliczności wskazujące, że oskarżony rażąco naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie zostały spełnione przesłanki z art. 66 k.k. określające warunki konieczne do zastosowania warunkowego umorzenia postępowania karnego. Sąd, mając na względzie całokształt okoliczności sprawy, doszedł do przekonania, iż wina oskarżonego oraz społeczna szkodliwość czynu nie budzą wątpliwości, a jednocześnie pozwalają na zastosowanie instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego wobec przypisanego oskarżonemu czynu z art. 177 § 1 k.k.

Warunkowo umarzając postępowanie wobec oskarżonego Sąd zastosował przepisy ustawy kodeks karny w brzmieniu obowiązującym na dzień orzekania, bowiem Sąd zastosował wobec oskarżonego najkrótszy przewidziany przez ustawę okres próby, który w przypadku przepisów obowiązujących obecnie, jak również obowiązujących przed nowelizacją która weszła w życie w dniu 1 lipca 2015 roku nie uległ zmianie. W takiej sytuacji w ocenie Sądu w przypadku oskarżonego P. J. należało zastosować przepisy ustawy nowej, obowiązującej w chwili orzekania.

Sąd warunkowo umarzając postępowanie karne wobec oskarżonego miał na względzie, że oskarżony w chwili czynu był osobą w pełni poczytalną, rozpoznawał bezprawność swojego zachowania. Sąd zważył również, iż oskarżony jest osobą dojrzałą, dotychczas nie był karany za przestępstwa, przestrzegał porządku prawnego, a mając na względzie jego warunki osobiste oraz postawę po popełnieniu przestępstwa Sąd uznał, iż pozwalają te okoliczności na warunkowe umorzenie postępowania. W ocenie Sądu społeczna szkodliwość czynu przypisanego oskarżonemu nie była znaczna na tyle, aby wymagało to jego ukarania. Sąd miał na względzie, iż jak wynika z wywiadu sporządzonego przez kuratora iż oskarżony w środowisku życia jest postrzegany jako osoba spokojna, niekonfliktowa, starająca się pomagać innym, nadto po wypadku oskarżony interesował się stanem zdrowia pokrzywdzonej.

W ocenie Sądu wszystkie te okoliczności pozwalają przyjąć, iż pomimo warunkowego umorzenia postępowania, oskarżony będzie przestrzegał porządku prawnego, a w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa podobnego. Mając na względzie okoliczności czynu Sąd oznaczył okres próby na okres jednego roku, uznając, iż będzie to okres odpowiedni do okoliczności czynu i spełnienia funkcji warunkowego umorzenia postępowania.

Sąd na mocy art. 67 § 3 k.k. Sąd orzekł od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej zadośćuczynienie w kwocie 15 000 złotych, płatne w terminie 21 dni od uprawomocnienia się wyroku. Orzekając w tym zakresie Sąd miał na uwadze, iż kwota ta uwzględni doznany przez pokrzywdzoną uszczerbek na zdrowiu i związane z tym cierpienia, Sąd miał również na względzie, że w zakresie tym oskarżony i oskarżycielka posiłkowa oświadczyli na rozprawie, iż doszli do porozumienia.

Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. B. kwotę 756 złotych powiększoną o podatek od towarów i usług tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu na rzecz oskarżycielki posiłkowej I. K..

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę sądową w kwocie 60 złotych, która została obliczona zgodnie z ustawą o opłatach w sprawach karnych od warunkowego umorzenia postępowania oraz obciążył oskarżonego pozostałymi kosztami procesu do kwoty 800 złotych uznając, iż sytuacja rodzinna i majątkowa oskarżonego pozwala mu na uiszczenie w/w kwoty, zaś w pozostałym zakresie Sąd zwalniając oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych przejął wydatki na rachunek Skarbu Państwa, bowiem w ocenie Sądu przy zasądzonym na rzecz oskarżycielki posiłkowej zadośćuczynieniu konieczność pokrycia kosztów sądowych w

całości byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe mając na uwadze, iż osiąga on dochody wynoszące 2500 złotych, zaś na utrzymaniu ma dwoje dzieci.

Z powyższych względów Sąd orzekł jak w sentencji.